

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 169/2024
28.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и др, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Ивана Савића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 382/22 од 17.07.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 130/23 од 10.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.02.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Ивана Савића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 382/22 од 17.07.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 130/23 од 10.11.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 382/22 од 17.07.2023. године, у ставу првом, окривљени ВВ оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године по правносни пресуде не учини ново кривично дело, а у ставу другом, окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које су им изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 8 месеци и истовремено одређено да се оне неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године по правноснажности пресуде не учине ново кривично дело.

Истом пресудом, обавезани су окривљени АА, ББ и ВВ да суду на име паушала плате износ од по 5.000,00 динара и солидарно трошкове кривичног поступка у нето износу од 16.000,00 динара за допуну медицинског вештачења, а Основном јавном

тужилаштву у Прокупљу солидарно за медицинско вештачење бруто износ од 18.759,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења.

Наведеном пресудом одређено је да свака странка сноси своје трошкове кривичног поступка.

Истом пресудом оштећени ВВ и ББ, као овлашћена лица су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 130/23 од 10.11.2023. године, у ставу првом уважавањем жалбе браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ненада Томића, укинута је пресуда Основног суда у Прокупљу К 382/22 од 17.07.2023. године у ставу првом изреке, којим је окривљени ВВ оглашен кривим да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, па је предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, док је у ставу другом одбијена као неоснована жалба бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Ивана Савића, па је пресуда Основног суда у Прокупљу К 382/22 од 17.07.2023. године, у ставу другом, којим су ови окривљени оглашени кривим да су извршили кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Иван Савић, због повреде закона из члана 485. став 1. ЗКП и повреде члана 440. ЗКП, а из образложења произилази да је захтев поднет због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП), са предлогом да Врховни суд побијане пресуде преиначи и окривљене ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднети, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у коме се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљени АА поступао у границама нужне одбране како би спречио противправни напад који је окривљени ВВ вршио над окривљеним ББ ударивши га више пута дрвеном мотком у пределу главе, на тај начин што је окривљени АА пришао месту догађаја и изговорио речи: „Немој ВВ убићеш га“, ескивирао ударац од стране окривљеног ВВ и ухватио штап који је овај окривљени држао, те су окривљени АА и окривљени ВВ услед отимања око штапа пали на макадамски пут, којом приликом је окривљени ВВ задобио повреде, из чега произилази да је окривљени АА покушавао да дрвени штап узме од окривљеног ВВ и чим је исти истргао из његових руку, удаљио се са лица места, што значи да је

окривљени АА предузео оне радње које су биле неопходно потребне да би од окривљеног ББ одбио противправни напад, те се не може говорити о постојању кривичног дела.

Из изреке првостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости произилази да су окривљени АА и окривљени ББ извршили кривично дело за које су оглашени кривим, у време и на месту ближе описано у тој изреци, у стању урачунљивости и са умишљајем, средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, другог лако телесно повредили на тај начин што је окривљени ББ када је видео оштећеног ВВ да иде сеоским путем од макадама истом пришао с леђа и песницама почео да га удара по глави и грудима, а њега оштећени дрвеним штапом који је носио у рукама ударио неколико пута по глави и телу, након чега је окривљени ББ почео да бежи и трчи према ливади, а оштећени наставио кретање, да би из правца своје куће наишао окривљени АА, пришао оштећеном с леђа и ударио га дрвеном мотком, затим су одбацили дрвене мотке да би се рвали у стојећем положају и установили ко је јачи, а када је то видео пришао је окривљени ББ и заједно са оцем окривљеним АА оштећеног оборио на земљу и шутирао ногама, а окривљени АА му је сео на груди којом приликом су оштећеном ВВ нанели лаке телесне повреде на граници са тешким телесним повредама, ближе описаним у изреци те пресуде, при чему су били свесни противправности забрањености дела и хтели су његово извршење.

Одредбом члана 19. став 2. КЗ прописано је да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремени протиправни напад.

По налажењу Врховног суда, из чињеничног описа кривичног дела за које су окривљени АА и ББ оглашени кривим не произилазе елементи неопходни за постојање института нужне одбране на страни окривљеног АА прописани одредбом члана 19. став 2. КЗ – да је у питању одбрана која је била неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремени противправни напад, већ произиле сви субјективни и објективни елементи кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које су окривљени и оглашени кривим, а супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, од стране овога суда, оцењени су као неосновани.

Бранилац окривљених АА и ББ, у захтеву наводи да ни једним спроведеним доказом није утврђено да су окривљени извршили кривично дело које им је стављено на терет, износи своју верзију критичног догађаја и полемише са налазом и мишљењем вештака у погледу механизма настанка повреда код оштећеног, чиме указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама (члан 440. ЗКП). Међутим, како наведено, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, Врховни суд је поднети захтев у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**